

มา ดูด โลก

สุทัศน์ เขี่ยมวัฒนา

มา มุด โลก

สุทัศน์ เยี่ยมวัฒนา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ ๑๓๕๑

มามุดโลก

ผู้เขียน ลูทึคณ์ เยี่ยมวัฒนา

พิมพ์ครั้งแรก : พฤศจิกายน ๒๕๖๔

ราคา ๑๔๕ บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้ลอกเลียนหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ลูทึคณ์ เยี่ยมวัฒนา

มามุดโลก.-- กรุงเทพฯ : สตาพรบุ๊คส์, ๒๕๖๔.

๒๔๘ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๙๙๕.๙๑๓

ISBN 978-616-00-4414-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมเมธีธัญญา

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แท้แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : บุญเอก พงศารัตนา ครีเนียร์วิชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : บุญเอก พงศารัตนา พิสูจน์อักษร : วรณวิฐ แดงลงศุข

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดทอง ปก/ภาพประกอบ : ทวีวัฒน์ โพธิ์รัชต์ รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เทชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (๑๙๙๙) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียด
การชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พบพบบ
กรณายนกอบสายตากอินธรร
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

มามูตโลก วรรณกรรมเยาวชนเพื่อการตระหนักรู้
รักษาสีงแวดล้อม จากปลายปากกาของ สุทัศน์ เขียมวัฒนา อาจารย์
สอนวิชาการออกแบบและเขียนแบบ ผู้สนใจในงานวรรณกรรมและ
เคยฝากความประทับใจกับผลงานเรื่อง เจ้าชายคอยร้อน เจ้าหญิง
คอยเย็น มาแล้ว ครั้งนี้จะพาทุกท่านไปพบกับประสบการณ์ตื่นเต้น
มหัศจรรย์ ในการสำรวจสังคมของ ‘ปลวก’ แมลงที่มนุษย์มักมองว่า
เป็นศัตรูร้ายคอยกัดกินบ้านเรือน อันที่จริงแล้ว ปลวกมีความสำคัญ
ต่อระบบนิเวศเป็นอย่างยิ่ง โดยทำหน้าที่เป็นผู้ย่อยสลายอินทรีย์วัตถุ
ต่างๆ สร้างความอุดมสมบูรณ์ให้เกิดขึ้นในป่าธรรมชาติ แต่กำลังจะ
สูญพันธุ์เพราะน้ำมือมนุษย์

ขอเชิญร่วมมูตโลกไปกับ เด็กหญิงตะเกียง เพื่อค้นหา
ความหมายในการดำรงอยู่ของมนุษยชาติ บนทางเลือกว่าจะอยู่เพื่อ
กอบโกยทุกสิ่งไว้เพียงลำพัง หรืออยู่ร่วมกับธรรมชาติแบบพึ่งพาอาศัย
อย่างยั่งยืน

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

คำนำผู้เขียน

โลกในยุคดิจิทัลที่มีข้อมูลและองค์ความรู้มากมายมหาศาลบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้สืบค้น หากอยากรู้เรื่องราวใด เพียงปลายนิ้วสื่บเคาะ ก็สามารถรู้ได้ดังใจปรารถนา การสร้างแรงบันดาลใจในการแสวงหาความรู้ การปลูกฝังจินตนาการเพื่อกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ จึงมีความสำคัญมากกว่าการถ่ายทอดข้อมูลหรือการสอนเพื่อบอกเล่าองค์ความรู้ออกไปตรงๆ

เรื่องราวเล่าขาน ตำนานผ่านสื่บ สร้างจินตนาการและแรงบันดาลใจได้ไม่สิ้นสุด

ผู้เขียนหวังใจว่าเรื่องเล่า *มามุดโลก* เรื่องราวการผจญภัยของเด็กหญิงตัวเล็กๆ นี้จะช่วยจุดประกายสร้างแรงบันดาลใจในการแสวงหาความรู้และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ในการรู้รักษ์สิ่งแวดล้อมให้เกิดขึ้นแก่ผู้อ่านได้บ้างตามสมควร

ในอนาคต โลกของเราจะเปลี่ยนแปลงไปในทางใด ย่อมขึ้นอยู่กับพลังของเด็กๆ และเยาวชนคนรุ่นใหม่ทุกคน ส่วนผู้แก่เฒ่าชราวัยนั้นก็ได้แต่ต้องร่วงโรยและรามือไปในที่สุด การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นได้ ย่อมต้องอาศัยทั้งจินตนาการ ความทุ่มเท ความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจ และความเสียสละอีกมากมาย

ขอให้พลัง ความกล้าหาญ และความกระตือรือร้นที่จะสร้างสรรค์โลกใบใหม่อยู่คู่กับเด็กๆ และเยาวชนทุกคน

สุทัศน์ เขียมวัฒนา

๖ พฤษภาคม ๒๕๖๔

สารบัญ

บทที่ ๑	หลงเวลา	๙
บทที่ ๒	รู้ใจม	๑๕
บทที่ ๓	คนแดดเดียว	๒๑
บทที่ ๔	มนุษย์ถ้ำ	๒๖
บทที่ ๕	น้ำ...กลั่น	๓๙
บทที่ ๖	ญาติแปลกหน้า	๔๗
บทที่ ๗	ฝนที่หายไป	๕๗
บทที่ ๘	โลกไร้กาล	๖๙
บทที่ ๙	ปลวกทะเลลุมิตี	๗๙
บทที่ ๑๐	สูญสิ้นเผ่าพันธุ์	๘๕
บทที่ ๑๑	มุดหัวไว้	๙๕
บทที่ ๑๒	ปีกแห่งความหวัง	๑๐๙

บทที่ ๑๓ ชีวิต...ใช้ให้น้อย	๑๑๓
บทที่ ๑๔ พวกมุกโลก	๑๒๑
บทที่ ๑๕ เมื่ออนาคตมาวางอยู่ตรงหน้า	๑๓๑
บทที่ ๑๖ โลกร้อนด้วยมือใคร	๑๓๙
บทที่ ๑๗ มหายุคทองฟ้ากระจก	๑๔๗
บทที่ ๑๘ โลกทั้งใบเปลี่ยนไปตลอดกาล	๑๕๗
บทที่ ๑๙ พี่น้องพลิกโลก	๑๖๕
บทที่ ๒๐ โมงยามแห่งฝัน	๑๗๓
บทที่ ๒๑ เขาถ้ำพญาลิง	๑๗๙
บทที่ ๒๒ ความทรงจำจากอนาคต	๑๘๗
บทที่ ๒๓ วัตถุนำทาง	๑๙๗
บทที่ ๒๔ จริงในฝัน	๒๐๓
บทที่ ๒๕ ถ้ำลวง	๒๑๑
บทที่ ๒๖ แมลงเม่าตกอับ	๒๒๑
บทที่ ๒๗ โลกที่ไม่มีอะไรฟรี	๒๒๕
บทที่ ๒๘ หินที่หม่นมัว	๒๓๕
บทที่ ๒๙ เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอีกแล้ว	๒๔๑
บทที่ ๓๐ พยายาม	๒๔๕

หลงเวลา

ตะเกียงเงยหน้าขึ้นมองฟ้า ท้องฟ้าเบื้องบนยังคงมืดมิด แต่รอบข้างกลับสว่างไสวราวกับเวลากลางวัน แสงไฟจากหน้าต่างของอาคารสูงเสียดฟ้า แสงเจิดจ้าจากโคมไฟขนาดใหญ่ริมถนน แสงกะพริบวับวามที่ดูแล้วน่าเวียนหัวจากป้ายโฆษณาห้างร้าน เสียงเครื่องยนต์คำรามจากรถราที่แล่นกันขวักไขว่ เสียงแม่ค้าร้องตะโกนขายสินค้า เสียงย่ำเท้าของผู้คนมากมายที่พากันเดินไปมาอย่างเร่งรีบ เสียงและแสงวูบวาบจากรถไฟฟ้าหลายขบวนที่แล่นสวนกันอยู่บนรางลอยฟ้า

อากาศร้อนอบอ้าวจนตะเกียงรู้สึกมีเหงื่อและกระหายน้ำ จนคอแห้งผาก ตะเกียงจึงสะเปะสะปะออกมาโดยไม่รู้ทิศทาง ที่นี่คือที่ไหน ทำไม่ถึงดูแปลกหูแปลกตาไปหมด มองไปรอบตัว ผู้คนมากมาย จนดูสับสน แต่ตรงหัวมุมถนนด้านโน้น ดูแล้วน่าจะเป็นร้านขายของแม่น้ำตาและสีเส้นของร้านนี้จะไม่ใช่แบบที่คุ้นชิน ตะเกียงค่อยๆ เดินตรงไป เป็นร้านขายของสะดวกซื้อจริงๆ ด้วย ที่หน้าร้านมีตู้ขายน้ำ

กระป๋องแบบหยอดเหรียญ

ตะเกียงคล้าหาเหรียญสตางค์แต่ไม่เจอ ชุดที่ตะเกียงสวมเป็นชุดนอนคลุมยาวทั้งตัวไม่มีกระเป๋าสุดของใครก็ไม่รู้ ตะเกียงไม่มีเงินติดตัวเลย แต่ตอนนี้เธอกระหายน้ำจนแทบทนไม่ไหวแล้ว

ตะเกียงมองซ้ายมองขวา ตัดสินใจเดินเข้าไปในร้าน ประตูกะจกยังไม่ยอมเปิด มีแถบเลเซอร์สีเหลืองสแกนผ่านลำตัวอย่างรวดเร็ว แล้วมีเสียงพูดดังขึ้น

‘ร้านซิกซูซิก ยินดีต้อนรับคุณตะเกียง ขอเชิญเลือกซื้อสินค้าได้ตามต้องการ’

ประตูเปิดอัตโนมัติ ตะเกียงรู้สึกถึงความเย็นที่ทะลักออกมาสัมผัสตัว ภายในร้านเปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำจนรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาทันที เธอได้แต่ยืนขนลุกตัวสั่นอยู่นำประตู

“ยาย เดินเข้ามาสิ ประตูจะได้ปิด เดี่ยวอากาศร้อนก็เข้ามาในร้านกันพอดี”

น้ำเสียงเฉื่อยเนือยลอยมาจากชายหนุ่มที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ ตะเกียงขมวดคิ้วเมื่อถูกเรียกว่า ‘ยาย’

อาการปวดหัวตุบๆ กลับมาอีกครั้ง คราวนี้หนักขึ้นจนยืนแทบไม่ไหว ต้องรีบคว้าชั้นวางของพุงตัวไว้

“อ้าว! ยายเป็นอะไร อย่ามาเป็นลมเป็นแล้งแถวนี้ละ นั่งก่อนๆ”

ชายหนุ่มรีบวิ่งออกมาจากหลังเคาน์เตอร์อย่างรวดเร็วพร้อมหยิบเก้าอี้หวกกลมติดมือมาด้วย

ตะเกียงนั่งลงและพิมพ์พำขอน้ำดื่ม ชายหนุ่มรีบเดินไปหยิบน้ำจากตู้แช่ด้านใน เป็นน้ำกระป๋องแก้วเล็กๆ ใส่แฉ่วดูน่าดื่ม ชายหนุ่มเปิดกระป๋องและยื่นส่งให้

ตะเกียงคว้ามายกขึ้นดื่มรดเตี๋ยวจนเกือบหมดกระป๋อง แล้ว
ใช้หลังมือเช็ดปาก

‘ฮึใจจัง’

ตะเกียงหยิบกระป๋องแก้วน้ำเปล่ามาสองดู

“กระป๋องน้ำสวยดี เป็นแก้วจริงด้วย ไม่เคยเห็นมาก่อน”

ชายหนุ่มมองตะเกียงด้วยสายตาแปลกๆ

“ยายไปอยู่ที่ไหนมาถึงไม่เคยเห็นกระป๋องแก้ว เรามีมาตั้งนาน
แล้ว น้ำกระป๋องแก้วราคาห้าร้อยบาท”

ตะเกียงทำตาโต

“โอ้โฮ! ห้าร้อยบาท แพงจัง”

“ยายนี่แปลกชะมัด ราคานี้มาตั้งนานแล้ว เตี๋ยวนี้น้ำสะอาด
หายากจะตาย ใครๆ ก็รู้ แล้วแก้วแบบนี้ก็เอาไปรีไซเคิลได้ด้วย ยาย
มาจากที่ไหนกัน” ชายหนุ่มสงสัย

“ห้าร้อยเลยหรือ แพงมาก เอ่อ...แล้วหนู หนูก็ไม่มีเงินเลยด้วย”
ตะเกียงก้มหน้าพุดเบาๆ

ชายหนุ่มเบะปากเมื่อได้ยินคำแทนตัวว่า ‘หนู’

“ยายนี่ทำจะเป็นเอาจริงๆ นะ แทนตัวเองว่าหนูด้วย แล้ว
เตี๋ยวนีใครเขาใช้เงินกัน มา เอามือมา”

ชายหนุ่มคว้ามือข้างซ้ายของตะเกียงขึ้นมา แล้วหยิบกระป๋อง
น้ำเปล่าไปแตะกับหลังมือของตะเกียง เสียงตืดตึงขึ้นเบาๆ

“แค่นี้ก็เรียกร้อย ยายนี่ทำทางจะเป็นโรคหลงๆ ลืมๆ ไซ้ไหม”

ตะเกียงยกหลังมือขึ้นมาคลำๆ ดู เหมือนมีแผ่นโลหะบางๆ
ฝังอยู่ใต้ผิวหนัง แต่...ผิว...ผิวหนังทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้

“มือ...มือทำไมถึงเหี่ยวแบบนี้! กระจก มีกระจกไหม” ตะเกียง
ลุกขึ้นโวยวายร้องหากระจก

ชายหนุ่มตกใจ รีบชี้ไปที่แผงขายแว่นตากันแดดที่มีกระจก
สองหน้าอันเล็กวางอยู่ ตะเกียงรีบเดินไปคว้ากระจกขึ้นมาส่องดู เธอ
ถึงกับยืนตะลึงเมื่อเห็นภาพสะท้อนในกระจกบานเล็ก

‘ทำ...ทำไมถึงเป็นแบบนี้ ทำไมเรากลายเป็นคนแก่ไปแล้ว
เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ เรายังเป็นเด็กอยู่นี่นา...’

ตะเกียงกรีดร้องเสียงดัง กระจกหลุดมือร่วงตกพื้นแตกกระจาย
ยิ่งทำให้ตะเกียงตกใจ รีบวิ่งกๆ เงิ่นๆ หนีออกจากร้านไป

๒

จูโจม

ตะเกียงเงยหน้ามองไปที่หลอดไฟบนเพดานหน้าบ้าน ผู้ง
แมลงเม่ามากมายพากันมาบินเล่นไฟ

“โอ้โฮ! แมลงเม่าเยอะจัง บินไปบินมาเต็มไปหมด น่ารำคาญ
ชะมัด ทำยังไงกันดี อั้งโล่” ตะเกียงหันไปถามน้องชายจอมแก่น

“ผมเคยเห็นข้างบ้านเขาเอาน้ำใส่กะละมัง แล้วเอามาวางไว้
ใต้หลอดไฟ แมลงเม่ามันจะบินตกลงมาในน้ำเฉยเลย”

“จริงหรือ อยู่ๆ ก็บินลงมادنน้ำเฉยเลยหรือ ทำไมอยู่ๆ ถึงบิน
ลงน้ำได้ละ ลองทำดูกันไหม”

ไม่รอช้า สองพี่น้องเปิดก๊อกกรองน้ำใส่กะละมังใบโต แล้วช่วยกัน
ยกคนละข้างออกมาจากห้องน้ำ เดินเข้าไปมาจนน้ำกระฉอกออกมา
เจ็นนอง นำไปวางไว้ใต้หลอดไฟแล้วก็พากันออกไปเฝ้ายืนมองอยู่
ไม่ไกล ไม่นานนัก แมลงเม่าหลายตัวที่บินอยู่ดีๆ ก็ดูเหมือนจะชวนกัน
บินตกลงไปในน้ำ เมื่อปีกบางๆ เปียกน้ำบินต่อไม่ได้ก็พากันนอนหงาย
ท้องขาชี้ฟ้าดิ้นกระเด่วๆ ไปมาอยู่ในกะละมัง กินน้ำเข้าไปจนท้อง

ปองแล้วก็นอนแน่นิ่งไป

“มันบินลงไปในน้ำเองจริงๆ ด้วย!”

ตะเกียงแปลกใจจนต้องเดินฝ่าฝูงแมลงเม่าเข้าไปดูใกล้ๆ จ้องมองลงไปในกะละมัง

“พื้รู้แล้ว ทำไมมันถึงบินลงน้ำ” ตะเกียงตะโกนบอกอั้งโล่
“แสงไฟสะท้อนลงมาที่ผิวน้ำ พวกแมลงเม่ามันก็เลยคิดว่ามีไฟอีกดวงในกะละมัง มันตั้งใจจะลงมาเล่นไฟในน้ำนั่นะ”

“แมลงเม่าท่องปองลอยน้ำเต็มเลย ตายกันหมดแน่ๆ เราจะบาปไหม”

ตะเกียงหันไปถามอั้งโล่ที่เดินตามเข้ามายืนดูอยู่ใกล้ๆ

“ไม่บาปหรอกน่า เราเอากะละมังมาวางไว้เฉยๆ พวกมันดันบินตกลงมาในน้ำกันเองช่วยไม่ได้ เราไม่ได้ไปทำอะไรพวกมันสักหน่อย” อั้งโล่มีข้ออ้าง

แมลงเม่าเริ่มทวีจำนวน บินเข้ามาเล่นไฟกันเยอะขึ้น

ทันใดนั้น ดูเหมือนกับว่าแมลงเม่าที่กำลังบินเล่นไฟอยู่จะเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ หันมารุมล้อมสองพี่น้องที่ยืนดูอยู่ใกล้ๆ แทน

“เฮ้ย! มาจากไหนกันนี่ แมลงเม่าเต็มไปหมดเลย”

สองพี่น้องยกสองมือปกป้องเป็นพัลวัน แมลงเม่าบินตรงเข้ามาเหมือนตั้งใจจะจูโจมไปที่หัวของทั้งสองคน โดยเฉพาะหัวของตะเกียงที่ดูเหมือนจะมีฝูงแมลงเม่ารุมตอมมากเป็นพิเศษ

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมแมลงเม่ามันเยอะอย่างนี้!”

ตะเกียงถูกรุมล้อมด้วยฝูงแมลงเม่าจนต้องก้มหัวลงหลบตาปีเซไปมาจนเกือบล้ม ต้องใช้มือข้างหนึ่งยึดเสือน้องชายไว้ ส่วนมืออีกข้างก็ยกขึ้นโบกปกป้อง อั้งโล่ยกมือยกไม้เหวี่ยงหมดเหมือนพยายามจะต่อสู้กับเหล่าแมลงเม่าอย่างไม่เกรงกลัว

“มาเลย! เข้ามาเลย! ไ้พวกแมลงเมาหมาหมู เข้าไม่กลัว
หрок” อังโล่ต่อสู้อย่างดุเดือด

แต่แมลงเม่าก็เสริมกำลังเพิ่มเข้ามาอีกอย่างมืดฟ้ามัวดิน

“ไม่ไหวแล้ว! หนีก่อนๆ อังโล่หนีเข้าไปในบ้านเร็วเข้า มันมา
จากไหนกันเยอะแยะไปหมด”

ตะเกียงตะโกนบอกน้องชายยังไม่ทันขาดคำ อังโล่ก็หมุนตัว
อย่างรวดเร็วกลับหลังหันออกวิ่งทันที ตะเกียงที่มือข้างหนึ่งจับเสื้อ
อังโล่ไว้ พออังโล่หันมาจึงกระแทกถูกสีข้างอย่างแรง ประกอบกับน้ำ
ที่เจ็มนองอยู่ที่พื้น ทำให้ตะเกียงสั่นล้มหงายหลังทันที ศีรษะด้านหลัง
กระแทกเข้ากับขอบกะละมังอย่างแรงจนพลิกคว่ำ น้ำกระจ่ายลอย
ขึ้นมา น้ำส่วนใหญ่กระเด็นตกลงบนตัวตะเกียง พร้อมกับแมลงเม่าที่
ลอยอยู่ในน้ำก็ตกลงมาบนตัวตะเกียงด้วย

ตะเกียงตะโกนร้องเสียงดังด้วยความตกใจ ช่วงที่อ้าปากร้อง
เป็นจังหวะเดียวกันกับที่แมลงเม่าตัวเล็กๆ สองสามตัวบินพุ่งเข้าไปใน
ปากของตะเกียง เหมือนกับพวกมันกำลังเฝ้ารอเวลานี้อยู่ ตะเกียงรีบ
หุบปากลงพร้อมกับกลืนน้ำและแมลงเม่าทั้งสามตัวลงไปด้วย

อังโล่เองก็ผวาสั่นล้มทับลงไปบนตัวพี่สาว กะละมังที่พลิกคว่ำ
ลอยตกลงกลับลงมา ขอบกะละมังกระแทกเข้าที่หลังศีรษะของอังโล่
แต่ก็ไม่แรงมากนัก แล้วก็กลิ้งตกลงไปกระทบกับพื้นเสียงดังก้อง

เมื่อทุกอย่างสงบนิ่งและเสียงกะละมังกระทบพื้นค่อยๆ เบา
ลงไป

อังโล่ที่นอนทับอยู่บนตัวพี่สาวกะพริบตาปริบๆ ตั้งสติได้ก็ลุก
ขึ้นมานั่งคลำศีรษะบ่อยๆ พอรู้ว่าไม่เจ็บตัวมากนักจึงรีบช่วยพุง
พี่สาวที่นอนแผ่หลาอยู่กับพื้น ตะเกียงไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเหมือน
คนนอนหลับอยู่ อังโล่รีบยกหัวพี่สาวขึ้นจากพื้นเปื้อนๆ ให้มาหนุนคอก

ตนเอง พร้อมกับตะโกนเรียกพ่อเสียงดัง

สิ้นเสียงตะโกน ไฟฟ้าทั้งบ้านก็พร้อมใจกันดับพรึบลงในทันที
ความมืดสนิทปกคลุมไปทั่วทั้งบ้าน อึ้งโหล่ตกใจจนต้องนั่งนิ่ง
เสียบ

ชั่วพริบตาเดียว หลอดไฟฟ้าบนเพดานก็เริ่มกะพริบติ๊ดๆ ดับๆ
สองสามครั้ง แล้วไฟก็ติด ทั่วทั้งบ้านกลับมาสว่างขึ้นอีกครั้ง

ฝูงแมลงเฝ้าที่บินอยู่หายไปหมด อยู่ๆ ก็หายไปพร้อมกันจน
หมดสิ้น เหลือแต่ตัวที่นอนตายอยู่เกลื่อนพื้น กับตัวที่ตกน้ำแต่ยังไม่ตาย
ได้แต่ว่ายไปมาเพราะบินไปไหนไม่ได้

พ่อรีบวิ่งออกมาตามเสียงร้องและตะโกนขึ้นด้วยความตกใจ
เมื่อเห็นสภาพลูกทั้งสอง ตะเกียงนอนนิ่งอยู่บนตักอึ้งโหล่ที่กำลังร้องไห้
อยู่ เนื้อตัวเปียกปอน มีแมลงเฝ้าเปียกน้ำเดินไต่ยั้วเยี้ยอยู่ตามตัว

“เกิดอะไรขึ้น เล่นชนอะไรกัน พี่ตะเกียงเป็นอะไรไป”

พ่อตรงไปที่สองพี่น้อง รีบปิดแมลงเฝ้าที่คลานอยู่บนตัวลูกสาว
ออกไป

“ผม...ผมวิ่งชนพี่ตะเกียงล้ม พื้นมันลื่น พี่เขาหัวกระแทก
กะละมัง แล้วมันก็ตกลงมากกระแทกหัวผมด้วย พ่อ...พี่เขาจะเป็นอะไร
ไหม ทำไมนิ่งไปเลย พ่อช่วยพี่ด้วย”

พ่อล้วงมือเข้าไปตรวจด้านหลังศีรษะของตะเกียง

“หัวโนเฉยๆ แต่ตอนนี้เหมือนจะมีรอย ฟีไม่น่าเป็นอะไรมาก
หรรอลูก ใจเย็นๆ”

อึ้งโหล่ร้องไห้ เล่าเรื่องที่ถูฝูงแมลงเฝ้าเข้ามารุมล้อม จนพี่
ตะเกียงบอกให้รีบหนีเข้าบ้าน

“เอาละๆ ใจเย็นๆ พี่เขาคงไม่เป็นอะไรมาก น่าจะหัวแตก
นิดหน่อย แต่พ่อต้องรีบพาพี่เขาไปหาหมอ อึ้งโหล่ขึ้นไปอยู่กับแม่

บนบ้านนะ แม่น่าจะกำลังรีดผ้าอยู่ เล่าให้แม่ฟังด้วยว่าเกิดอะไรขึ้น พ่อจะรีบพาพี่ไปหาหมอ บอกให้แม่โทร. หาพ่อด้วย”

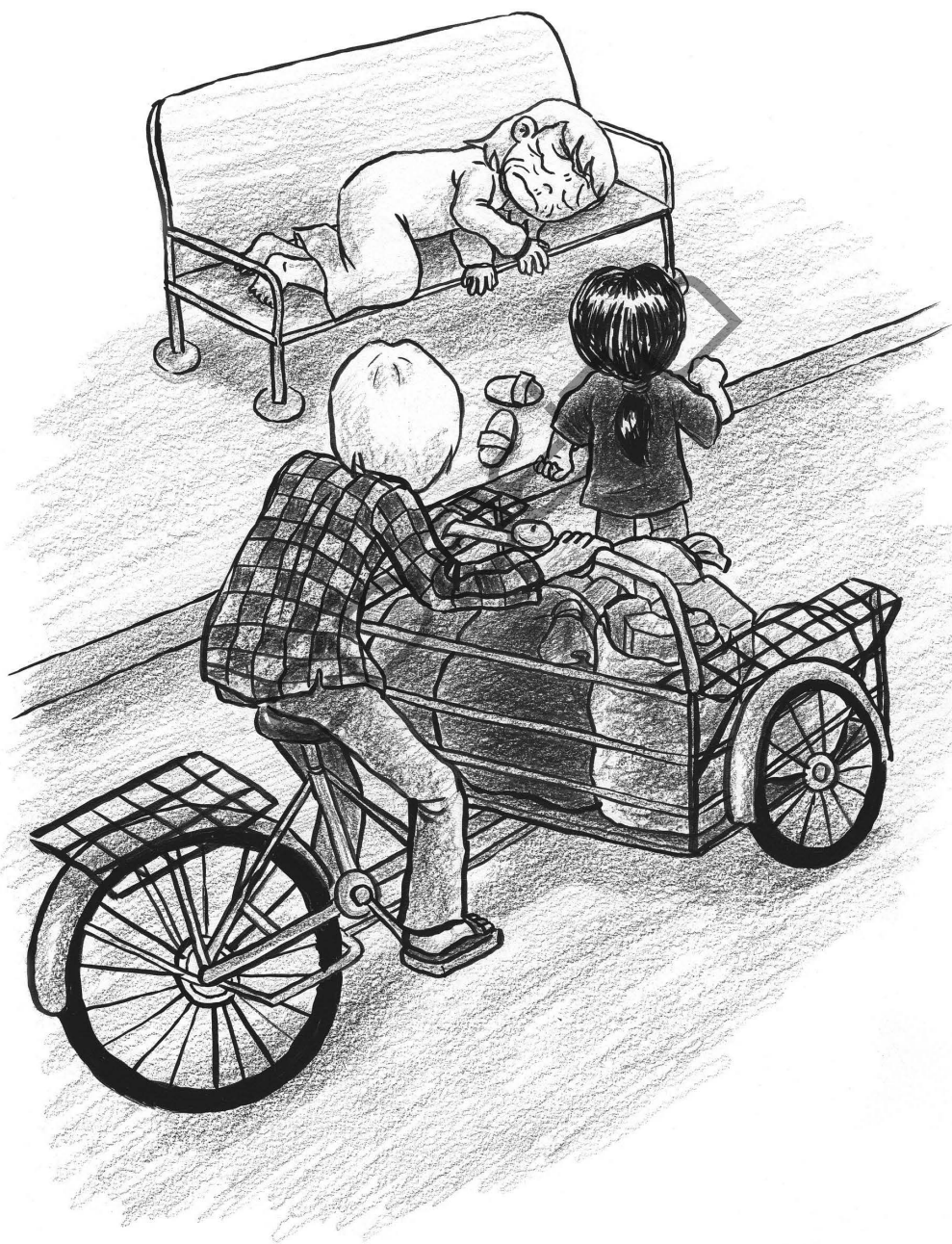
พ่อสั่งเสร็จก็อุ้มตะเกียงไปที่รถและรีบขับไปโรงพยาบาลทันที อั้งโล่วิ่งขึ้นบันไดไปชั้นสอง แม่กำลังรีดผ้าอยู่ในห้องนอน ได้ยินเสียงโครมครามก็คิดว่าดังมาจากนอกบ้าน อั้งโล่เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แม่ฟัง แม่ตกใจมากแต่ยังมีสติพอที่จะรีบหามาทานวดหัวให้อั้งโล่ แล้วไล่ให้ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นรีบโทรศัพท์หาพ่อทันที หลังจากวางสาย แม่ก็พาอั้งโล่ที่เพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จไปที่ห้องพระ

“อั้งโล่มาสดมภ์ให้หัวพระกับแม่ก่อน ขอพระคุ้มครองให้พี่เขาปลอดภัย เจ้าประคุณ...ขอให้ลูกตะเกียงของอั้งโล่ปลอดภัยแคล้วคลาดจากอันตรายทั้งปวงด้วยเถิด แล้วพวกลูกข้างจะไปถวายพวงมาลัยดอกไม้ กล้วย ไข่มต้ม แก้วพุ่มที่วัดเขาถ้ำพญาลิงนะเจ้าคะ สาธุ”

“วัดเขาอะไรนะแม่” อั้งโล่ได้ยินไม่ถนัด

“วัดเขาถ้ำพญาลิงนะลูก วัดบนเขาที่มีถ้ำใหญ่ๆ แล้วในถ้ำก็มีรูปปั้นองค์หลวงปู่ที่ศักดิ์สิทธิ์มากๆ อยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์บ้านยายไป พ่อกับแม่ก็เคยพาหนูกับพี่ไปนะ แต่ตอนนั้นพวกหนูยังตัวเล็กๆ อยู่เลย จำได้ไหม”

๓

คนแดดเดียว

ตะเกียงเดินงอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย สับสนไม่รู้ทิศทาง ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร ตะเกียงจำอะไรไม่ได้เลย จำได้รางๆ ว่ามีแมลงเม่าบินอยู่มากมาย และเจ็บที่หลังศีรษะมาก แต่พอจับดูก็เหมือนจะไม่เจ็บแล้ว ตะเกียงเหนื่อยและมึนงง

‘คิดถึงพ่อกับแม่เหลือเกิน อังโล่หายไปไหน เมื่อตะกี้ยังเล่นด้วยกันอยู่ดีๆ แล้วทำไมผู้ชายในร้านถึงเรียกเราว่า ยาย ทำไมเงาในกระจกถึงกลายเป็นคนแก่ไปได้’

ตะเกียงปวดหัวจนต้องนั่งพักที่ม้านั่งริมทาง

‘นี่ต้องเป็นฝันร้ายแน่ๆ เลย เราถูกหลงโทษเพราะไปแกล้งแมลงเม่า เราจับมันแช่น้ำทรมานจนมันตาย จริงด้วย! ต้องใช่แน่ๆ เลย หนูขอโทษ หนูจะไม่ทำบาปอีกแล้ว พ่อจ๋า แม่จ๋า ช่วยหนูด้วย!’

ตะเกียงตื่นกลัวจนต้องร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา เหลียวมองหาความช่วยเหลือจากคนที่เดินผ่านไปมา ก็ไม่มีแม้ใครสักคนที่จะมา

สนใจไยดี

ผู้คนมากมายเดินผ่านไป ต่างก็พากันมองเนิน มีบ้างบางคนที่หันหลังกลับมาองยามเดินผ่าน แต่ก็ไม่มีใครสนใจจะเข้ามาถามไถ่ช่วยเหลือ อาจจะเป็นด้วยความหวาดระแวงหรืออาจจะมองเห็นเป็นภาพชินตาอยู่แล้วก็ไปได้

ภาพคนไร้บ้าน คนยากไร้ คนพิการที่ไม่สมประกอบทางกาย หรือทางจิตใจ รวมทั้งคนแก่ที่พลัดหลงกับลูกหลานนั่งเหม่อลอยหรือร้องไห้อยู่ข้างทาง อาจเป็นภาพที่พบเห็นได้ทั่วไปในช่วงยามแห่งความวุ่นวายสับสนนี้

ตะเกียงนั่งร้องไห้อยู่อย่างเดียวดายไร้คนเหลียวแล สะอื้นให้จนตัวโยน ร้องให้จนหมดเรี่ยวแรง ความอ่อนเพลียและความเหนื่อยล้าเข้าครอบงำ จึงค่อยๆ เอนตัวลงไปบนม้านั่งและผลอหลับไปในที่สุด

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน ทั้งที่ยังหลับอยู่แต่ก็รับรู้ได้ถึงคลื่นความร้อน ความอบอ้าวที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ความร้อนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนแทบผิวหนังคันยุบยิบ อึดอัดหายใจไม่เต็มปอด อยากจะลืมตาแต่ก็ลืมไม่ขึ้น แขนขาเป็นเหน็บจนขยับไม่ได้ อยากตะโกนร้องแต่ปากกลับไม่ยอมอ้า น้ำลายเหนียวหนืดอยู่ในปาก ลำคอแห้งผากจนแทบร้อน

ตะเกียงรู้สึกตัวแล้ว แต่ขยับร่างกายไม่ได้เลย รอบตัวมีแต่ความเจียบ เสียงอึกที่กึกกรึกโครมหายไปหมดสิ้น พลันก็มีเสียงพูดเบาๆ ดังแว่วขึ้นมาจากที่ไกลๆ

“ตา นั้นใครมานอนอยู่ที่ม้านั่งนะ” เสียงเล็กๆ ไสแจวดุจระงังยามเช้า

“เออ จริงด้วยสิ ใครนะมานอนอยู่ตรงนี้ ไกลสว่างแล้วด้วย

เดี๋ยวผลอหลับยาวก็ถูกย่างกันพอดี”

ตากับหลานซึ่งรถสามล้อพ่วงผ่านมา สามล้อชะลอความเร็วลง
“ตาให้หนูแวะลงไปดูหน่อยนะ ปลุกแกหน่อย คนแก่ด้วย มา
นอนทำอะไรอยู่ตรงนี้ก็ไม่ว่า”

เสียงเบรคจักรยานดัง เอ๊ยต! แทกรอคความเงียบขึ้นมา

“เร็วๆ ด้วยนะ ใกล้สว่างแล้ว” ตาหยุดรถสามล้อจนนิ่งสนิท

“ยาย ยายจำ ตื่นเถอะจ๊ะ สว่างแล้ว แดดใกล้จะออกแล้วด้วย”

เด็กหญิงเข้าไปปลุกตะเกียง พร้อมกับเขย่าตัวเบาๆ

ตะเกียงรู้สึกตัวแล้วและได้ยินเสียงร้องเรียก แต่ก็ยังไม่ตื่น
ไม่ได้

“ยาย ยายมาทำอะไรอยู่ข้างนอกนี้ ใกล้สว่างแล้ว ยายน่าจะ
กลับเข้าบ้านได้แล้วนะ”

เสียงเรียกดังขึ้นพร้อมกับแรงเขย่าที่หนักขึ้นด้วย

ตะเกียงพยายามฝืนใจฝืนใจเปลือกตาขึ้นจนได้ แต่ยังขยับแขน
ขาไม่ไหว รู้สึกเหมือนเป็นเหน็บขาไปหมดทั้งตัว เธอจะพริบตาถี่ๆ
มองหน้าเด็กหญิงด้วยสายตามึนงง ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ได้แต่สั่น
ศีรษะไปมา ขยับปากจะพูดแต่กลับไม่มีเสียงรอดออกมา ริมฝีปาก
และลำคอแห้งผาก เจ็บคอจนพูดไม่ออก จึงพยายามทำตาโตอ้าปาก
ให้กว้างที่สุด

“สงสัยจะหิวน้ำ ปากคอแห้งผากเลย ตาจำ ขอน้ำให้ยายดื่ม
หน่อยได้ไหม”

เด็กหญิงหันไปส่งสายตาอ่อนวอนไปยังตาท่านั่งมองอยู่บน
รถสามล้อ

“เอ้อ! ไม่น่าแวะเลย เปลืองน้ำอีกจนได้ ยังมีเหลือน้อยๆ อยู่”

เสียงตาทัน แต่ก็หันไปหยิบน้ำในกระป๋องแก้วแล้วเดินไปส่งให้

หลานสาวแต่โดยดี

“ช่วยพุงยายเขาให้ลุกขึ้นมานั่งก่อน”

เด็กหญิงค่อยๆ พุงตะเกียงให้ลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ แล้วป้อนน้ำให้ดื่ม

“ค่อยๆ ป้อน ค่อยๆ ให้จิบทีละนิดนะ เดี่ยวจะสำลัก” เสียงผู้เป็นตาเตือน

ตะเกียงพยายามยกหัวขึ้นเพื่อจิบน้ำดื่มอย่างกระหาย ทันทีที่หยุดน้ำเพียงไม่กี่หยดไหลเข้าปาก ตะเกียงก็รู้สึกถึงความชุ่มฉ่ำที่แผ่ซ่านไปทั่วทั้งปาก รู้สึกสดชื่นขึ้นในทันที ตะเกียงไม่เคยกระหายน้ำมากขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต พอได้ดื่มน้ำเข้าไป แขนขาก็เริ่มมีเรียวแรงและขยับได้ในทันที

ตะเกียงขึ้นไปทำท่าทางว่าขอน้ำอีก เด็กหญิงส่งกระป๋องน้ำที่เหลืออยู่ให้ ตะเกียงยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมดกระป๋องแล้วก็สำลัก

“เอาๆ ยายคนนี้นี่ยังโงะ บอกให้ค่อยๆ จิบ นี่เล่นยกขวดทีเดียวหมด กินเหมือนเด็กเลยแฮะ” ตาบ่นมึนงำ

“ยาย ดิฉันหรือยัง บ้านยายอยู่ไหน กลับบ้านถูกไหมจ๊ะ”

เด็กหญิงถามพร้อมกับลูบหลังตะเกียงไปด้วย

ตะเกียงมองหน้าเด็กหญิง มองซ้ายมองขวา แล้วก็สั่นหน้า

“ตาจ๋า สงสัยยายจะหลงทาง ไม่พูดไม่จาด้วย ทำยังไงดี”

เด็กหญิงส่งสายตาอ่อนหวานไปทางตา ตามองกลับมาด้วยสายตาวาตะแวว

“เราพากลับไปที่บ้านเราก่อนดีไหมจ๊ะ แดดกำลังจะออกแล้วด้วย พาไปพักที่บ้านเราก่อนแล้วค่อยหาทางพาแกกลับไปส่งบ้านนะตานะ”

เด็กหญิงส่งสายตาอ่อนหวานอีกครั้ง

“เฮ้อ...นั่นไง! ข้าว่าแล้ว คราวก่อนก็หมา คราวก่อนโน้นก็แมว”

ตาถอนใจยาว

“โอ้...ตาจำ นี่คนทั้งคนนะ หมาแมวตายังช่วยเลยนะ นะตานะ” เด็กหญิงอ่อนผู้เป็นตาอีกครั้ง

ตามองซ้ายมองขวา ไม่มีใครหรือสิ่งใดที่เคลื่อนไหวอยู่ในบริเวณนี้เลย ใกล้สว่างเต็มที่ ผู้คนคงพากันกลับเข้าบ้านไปหมดแล้ว ถ้าไม่ช่วย ยายคนนี้ก็อาจจะต้องถูกแดดเผาเป็นแน่

“อ้าว! จะไปกรีบไป รีบพาขึ้นมานั่งบนรถเลย เร็วเข้า แดดใกล้จะออกแล้ว ชักช้าเดี๋ยวก็ได้กลายเป็นคนแดดเดียวกันพอดี” ตาเร่ง

“ยาย ยายไปพักกับหนูก่อนนะ จะเข้าแล้ว ยายอยู่แถวนี้ไม่ได้หรอก เดียวค่ำเมื่อไรหนูกับตาจะพาไปส่งบ้านให้นะจ๊ะ” เด็กหญิงชวน

ตะเกียงดังเล ยังไม่ยอมลุกจากที่นั่ง

เด็กหญิงยื่นมือออกมา พร้อมกับส่งยิ้มให้อย่างใจดี

ตะเกียงมองรอยยิ้มกว้างจากเด็กน้อย มันเป็นรอยยิ้มที่จริงใจและบริสุทธิ์

ตะเกียงตัดสินใจยื่นมือออกไปจับมือของเด็กหญิงบีบไว้แน่น

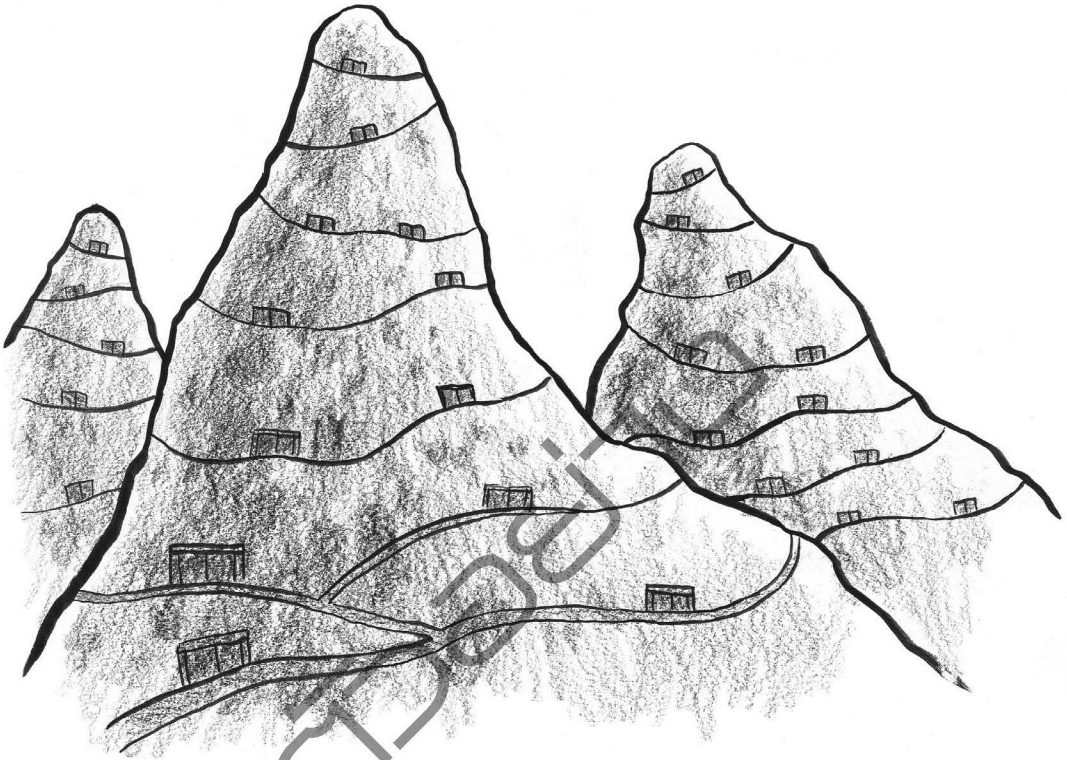
มนุษย์ถ้ำ

ตะเกียงกับเด็กหญิงนั่งอยู่บนกระบะบรรทุกด้านหน้าของรถสามล้อพ่วงสีแดง ตาเป็นคนี่ควบคุมรถอยู่ทางด้านหลัง บนกระบะมีข้าวของสารพัด ทั้งเศษเหล็ก เศษโลหะ ขวดน้ำทั้งขวดแก้วและขวดพลาสติก ซากอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือเก่าก็ยังมี ตะเกียงหยิบโทรศัพท์มือถือจอใหญ่ที่ดูเก่าแต่สภาพยังดีอยู่ขึ้นมาลองกดปุ่มดู แต่ไม่มีสัญญาณใดๆ

“วันนี้โชคดียะยาย เกือบของเก่าได้เยอะเลย สภาพยังดีทั้งนั้นเดี๋ยวนี้คนรวยๆ เขาชอบใช้แต่ของใหม่ๆ กัน พอใช้ๆ ไปเก่าหน่อยก็ทิ้งแล้วซื้อใหม่เลย หนูกับตาก็จะไปเก็บเอามาทำความสะอาดอีกนิดหน่อย คินพรงนี้ค่อยเอาไปขายน่าจะได้หลายดั่งค์อยู่” เด็กหญิงพูดไปยิ้มไป

ตะเกียงขมวดคิ้ว ทำหน้าเครียดเมื่อถูกเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันเรียกว่า ‘ยาย’

“ยายเมื่อไหร่ใหม่ หนนึ่งเบียดๆ กันไปหน่อยนะจ๊ะ อีกเดี๋ยว

ก็ถึงบ้านแล้วนะ โน่น...บ้านหนูอยู่บนเนินเขาสูงโน้นจ๊ะ”

ตะเกียงมองตามมือน้อยๆ ที่ชี้ไปข้างหน้า มองเห็นเนินเขา
ลูกเล็กๆ สีนํ้าตาลแดงที่อยู่ไม่ไกล ขอบฟ้าเริ่มมีแสงเรืองรอง ทำให้
พอมองเห็นเนินเขาเป็นเงาตะคุ่มๆ

“วันนี้ถึงบ้านช้าไปมากเลย มัวแต่แวะกลางทาง ต้องรีบ
กันหน่อยแล้ว พอถึงบ้านช่วยกันขนของเข้าบ้านเลยนะ ออย่ามัวชักช้า
เดี่ยวเย็นๆ แดดร้อนลมตกแล้วค่อยออกมาทำความสะอาดข้าวของกัน”

เสียงตาที่บ่งบอกถึงความกังวลดังมาจากด้านหลัง

“เดี่ยวตาจะรีบปั่นเร็วขึ้นแล้วนะ จับกันแน่นๆ ละ”

ตะเกียงรู้สึกได้ว่ารถสามล้อกำลังเร่งความเร็วขึ้น ลักพักก็เริ่มช้าลงเหมือนกำลังไต่ขึ้นเนินที่ชันขึ้นเรื่อยๆ เสียงหอบหายใจหนักๆ ดังมาจากทางด้านหลัง ตะเกียงหันไปมองก็เห็นคนขี่ออกแรงโยกตัวปั่นอย่างเต็มกำลังจนหน้าตาเหยเก ตะเกียงรู้สึกผิดที่มาเพิ่มน้ำหนักให้รถสามล้อจึงพยายามกลั่นหายใจทำตัวให้สับมากที่สุด เผื่อจะช่วยลดน้ำหนักของตนลงได้บ้าง

ไม่นานนัก รถก็ช้าลงและจอดนิ่งในที่ที่สุด

“ถึงบ้านแล้วจ๊ะ ตาเหนื่อยไหม”

เด็กหญิงหันไปถามตาแล้วกระโดดลงจากรถอย่างคล่องแคล่ว

“นิดหน่อย ดินะที่ตัวไม่ใหญ่กันมาก ไม่อย่างนั้นคงแยกว่านี่แต่ก็เล่นเอาแทบหมดแรงเหมือนกัน” ตาพูดไปหอบไป “ไม่รู้จะปั่นขึ้นเนินแบบนี้ไปได้อีกนานแค่ไหน เร็วแรงก็เหลือน้อยลงไปทุกวัน”

“ตายังแข็งแรงอยู่เลย เดี่ยวไต่ขึ้นหนูจะช่วยตากับเองนะจ๊ะ” เด็กหญิงวิ่งเข้าไปกอดผู้เป็นตา

ตะเกียงนั่งมองสองตาหลานกอดกัน ภาพตาบรรจงหอมลงไปที่ผมของเด็กหญิงอย่างนุ่มนวล ทำให้ตะเกียงรู้สึกไว้วางใจคนแปลกหน้าที่ทั้งสองคนนี้มากขึ้น

“เอาละๆ มัวแต่มาอดกันอยู่นั่นละ รีบขนของเข้าบ้านเร็ว เดี๋ยวตะวันตกก็จะขึ้นแล้ว รีบขนของไปเก็บไว้ในบ้านก่อน เร็วเข้า” ตาเร่ง

“ยายค่อยๆ ลง แล้วรออยู่ตรงนี้ก่อนนะ เดี่ยวหนูกับตาจะช่วยกันขนข้าวของเข้าบ้านก่อน”

เด็กหญิงช่วยพยุงตะเกียงลงมายืนอยู่ข้างรถสามล้อพ่วง

ตะเกียงมองสองตาหลานช่วยกันขนของเข้าไปไว้ใน...บ้าน!

สิ่งที่เด็กหญิงเรียกว่า ‘บ้าน’ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนบ้านที่ตะเกียง

เคยรู้จัก มันน่าจะเรียกว่า...

บนเนินเขาขนาดใหญ่ มีช่องที่ดูเหมือนจะถูกขุดจนเป็นโพรง ลึกเข้าไป ตามกับหลานช่วยกันขนของแล้วผลุบเข้าผลุบออกหายเข้าไป ในช่องนั้น ขนไปขนมาอยู่หลายเที่ยวจนหมด ตะเกียงได้แต่ยืนมอง อย่างงงๆ

“เสร็จแล้ว! ไปยาย เข้าบ้านกันเถอะ เดี่ยวหนูจะได้หาอะไร ให้อายกินด้วย ตาจำ เข้าบ้านกันเถอะจ๊ะ”

“เออๆ เดี่ยวตามาเข้าไป ให้ตาลือกรถให้เรียบร้อยก่อน”

ตาพูดจบก็เดินไปที่รถสามล้ออีกครั้ง ทิ้งฟ้าสว่างเรืองรองขึ้น เรือๆ

ตะเกียงเดินตามเด็กหญิงตรงไปที่โพรงดินอย่างระแวง เมื่อเดินเข้ามาใกล้ๆ โพรงดินก็ดูจะมีขนาดใหญ่ขึ้น จนดูแล้วน่าจะเรียกว่าเป็น...

“อ้า! นี่มันถ้ำนี่”

ตะเกียงส่งเสียงเบาๆ ออกมาจากลำคอที่แห้งผาก

“อ้าว! ดีจัง ยายพูดได้ด้วย ใช่ว่า พวกเราอยู่ในถ้ำกัน คนอย่าง พวกเราก็อยู่ในถ้ำแบบนี้กันทั้งนั้น ยายดูสิ มีถ้ำเยอะแยะเลย”

เด็กหญิงชี้มือไปด้านบน

“ด้านข้างก็มีด้วยนะ มีคนอยู่ในถ้ำกันเยอะ ตอนนี้อยู่ใกล้จะสว่าง แล้ว คนเลยพากันหลบเข้าถ้ำกันหมด”

ตะเกียงกวาดตามองไปรอบๆ ท้องฟ้าสว่างขึ้นมาก จนทำให้มองเห็นทั่วทั้งบริเวณของเนินเขาได้ชัดเจน ด้านบนและด้านข้างของ เนินเขายังมีถ้ำที่มีลักษณะคล้ายกันอยู่อีกมากมาย ถ้ำแต่ละถ้ำอยู่ ห่างๆ ลดหลั่นกันไปตามถนนเล็กๆ ที่เลี้ยวลดคดเคี้ยวโค้งไปตามแนว ของเนินเขา

ตะเกียงไม่เคยเห็นภาพแปลกตาเช่นนี้มาก่อน เนินเขาที่มีถ้ำมากมายอยู่รายรอบ เนินเขาหัวโล้นที่มีแต่ดินสีน้ำตาลเข้ม ไม่มีต้นไม้ใหญ่แม้แต่ต้นเดียว มีเพียงต้นหญ้าและพุ่มไม้แห้งๆ แคระแกร็นแทรกตัวอยู่เป็นหย่อมๆ โดยรอบทั้งเนินเขา และเมื่อสังเกตให้ดีจะพบว่าที่ปากถ้ำเกือบทุกถ้ำมีประตูบานใหญ่สีน้ำตาลเข้มปิดปากถ้ำไว้ และมีไม้ท่อนใหญ่ๆ วางเสริมทำหน้าที่เป็นเหมือนเสาและคานคอยค้ำปากถ้ำเอาไว้อีกที

แสงสีทองเริ่มโผล่พ้นจากขอบฟ้า ทอประกายฉายแสงแรก ทาบทัບยอดสุดของเนินเขา จนเปลี่ยนสีน้ำตาลที่หมองมัวให้กลายเป็นสีทองเจิดจ้าสวยงามจับใจ ตะเกียงได้แต่ตั้งลึงมองความงดงามของทิวทัศน์ที่แสนประหลาด

“อย่ามัวแต่ยืนเหม่อ รุ่งสางแล้ว รีบเข้าบ้านเร็วๆ เข้า แดดแรกเริ่มมาแล้ว” เสียงตาร่ง

เด็กหญิงรีบจูงมือตะเกียงพาเดินเข้าไปในถ้ำ ตาเดินตามเข้ามาและกระซจากประตูเหล็กหนาหนักจากด้านข้างให้ค่อยๆ เลื่อนปิดปากถ้ำไว้ ความมืดเข้าครอบงำทันทีที่ปากถ้ำถูกปิด แต่ก็ยังพอมีแสงส่องสว่างเล็ดลอดเข้ามาทางช่องขอบประตูบ้าง

“ประตูบ้านเรามันตรกร่องเลยทำให้ปิดไม่สนิท บานประตูมันเก่าแล้ว ตายังไม่ได้ซ่อมเลย ต้องหาอะไรมาอุดบังแสงแดดไว้ก่อน”

เด็กหญิงหยิบเศษผ้าชิ้นยาวๆ ไปอุดร่องไว้ แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความมืด

เฮะ! เสียงเหมือนเสียงจุดไฟแช็กดังขึ้นเบาๆ ถ้ำพลันสว่างขึ้นด้วยแสงจากเทียนไขในมือของตา

ตาเดินนำพร้อมกับเอามือป้องเทียนไขไว้ มุ่งหน้าเดินลึกเข้าไปสู่ด้านในของถ้ำ ตะเกียงจับมือเด็กหญิงไว้แน่นแล้วเดินตามเข้าไป

ด้วยความกลัว ในถ้ำค่อนข้างมืด แสงจากเทียนไขส่ายไหว เห็นเงาดำ วูบวาบไปมา เพิ่มบรรยากาศให้น่าหวาดกลัวมากยิ่งขึ้น

“ยายไม่ต้องกลัวนะ หนูกับตาอาศัยอยู่ที่นี้ ที่นี้คือบ้านของเรา ไม่มีอะไรต้องกลัวหรอก ยายคงมาจากในเมืองสินะ คนในเมืองเขাপักอยู่ในบ้านหลังโตๆ กันทั้งนั้นใช่ไหม”

เด็กหญิงชวนคุย หลังจากสัมผัสได้ถึงความหวาดกลัวของ ตะเกียง

“เออ จริงด้วยสิ หนูยังไม่รู้ชื่อยายเลย ยายชื่ออะไรคะ หนูชื่อน้ำฝน ส่วนตาชื่อว่า ตาไสว”

“ฉันทัน...ฉันชื่อ ตะเกียง”

“ตะเกียงหรือคะ ยายตะเกียง แล้วบ้านยายอยู่แถวไหน ทำไมถึงมานอนอยู่ที่มานั่งข้างทางได้” เด็กหญิงถามต่อ

“ฉันทัน...ฉันจำไม่ได้ ฉันไม่รู้”

“อ้าว! แล้วกันสิ บ้านตัวเองอยู่แถวไหนก็จำไม่ได้ แล้วจะพาไปส่งบ้านกันยังไงละที่นี่”

ตาไสวที่เดินนำอยู่ข้างหน้า ยังอุตสาห์ได้ยืนและไม่ว้ายบนเสียดัง

ตะเกียงเดินตามตากับหลาน ลึกเข้าไปในถ้ำ ก้มหน้าก้มตาเดินตัวลีบ พยายามไม่มองไปที่ผนังถ้ำที่เป็นหินแข็งๆ ผิวหยาบขรุขระ เวลาผนังถ้ำกระทบกับแสงจะเกิดเงาดำวูบวาบไปมา ยิ่งเพิ่มความน่ากลัวให้มากขึ้น

“ที่นี้คือที่ไหนกันแน่ ตะเกียงอยากกลับบ้าน คิดถึงพ่อกับแม่เหลือเกิน หรือว่าที่นี้จะเป็นทางไปนรก เราฆ่าแมลงเมาตายไปตั้งหลายตัว หรือนี้เป็นเวรกรรมที่เราต้องชดใช้”

ยังคิดก็ยิ่งกลัว ตะเกียงค่อยๆ เดินช้าลงๆ แต่แล้วก็รับรู้ถึงแรง

ดึงจากฝ่ามือของน้ำฝนที่บีบกระชับแน่นขึ้น เหมือนจะให้กำลังใจ
ตะเกียงแข็งใจเดินต่อไป

ยิ่งเดินลึกเข้าไป ทางเดินก็ยิ่งแคบลง แต่น้ำแปลกที่ตะเกียง
ไม่รู้สึกรีดอัดเลย อากาศกลับยิ่งเย็นสบายขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งถึงกับ
รู้สึกว่ามีกระแสลมอ่อนๆ พัดมาสัมผัสผิวกาย

ทั้งสามคนเดินตามกันไปเงียบๆ พร้อมแสงเทียนที่วูบไหว
มากขึ้นเหมือนถูกลมพัดไปมา จนตาใสต้องเอามือป้องไว้เพื่อไม่ให้
เทียนดับ

“มีลมจริงๆ ด้วย ตะเกียงไม่ได้คิดไปเอง”

ในที่สุดตาก็หยุดเดิน

“ถึงแล้วจะยาย เราจะพักผ่อนกันที่นี่แหละ เดี่ยวหาอะไรกิน
กันก่อนนะ ยายนั่งลงตรงนี้ก่อน”

เด็กหญิงน้ำฝนจัดแจงให้ตะเกียงนั่งลงบนก้อนหินขนาดใหญ่
ส่วนตัวเธอรับเทียนไขจากตาแล้วจ่อจุดไฟกับคบเพลิงที่ติดอยู่ข้างผนัง
จนครบทั้งสี่ด้าน แสงไฟสาดส่องสว่างไสว

ตะเกียงมองไปรอบๆ ที่นี้ดูๆ ไปแล้วก็คล้ายกับห้องโถงขนาดใหญ่
มีไม้ซุงท่อนโตๆ พาดทแยงเป็นแนวเฉียงผ่านผนัง และยังมี
เสาไม้ค้ำค้ำเพดานตั้งอยู่ที่มุมห้องทุกมุม ผนังยังคงเป็นหินที่ผิว
ขรุขระ แต่พอมีแสงสว่างมากขึ้นแล้วก็ดูไม่ค่อยน่ากลัวสักเท่าไร พื้น
เป็นดินแข็งที่ถูกบดอัดจนแน่น ตามมุมห้องมีหินก้อนใหญ่ที่ส่วนบน
ถูกตัดแต่งจนแบนเรียบวางอยู่ คงทำหน้าที่เป็นเก้าอี้เหมือนตัวที่
ตะเกียงกำลังนั่งอยู่

ตะเกียงสังเกตเห็นควันจากคบเพลิงทุกอันลอยหายออกไปทาง
ท้ายห้อง จึงชะโงกหน้ามองไปตามทิศทางที่ควันลอยหายไป

“ท้ายห้องเป็นปล่องอุโมงค์ระบายอากาศ พวกเราทุกบ้านจะ

ชุดถ้าลึกเข้ามาจนถึงใจกลางเนินเขา แล้วช่วยกันทำปล่องอุโมงค์เล็กๆ ที่ต่อเชื่อมถึงกัน จากข้างล่างไปจนถึงปลายยอดของเนินเขา เอาไว้ระบายอากาศ ระบายควันจากพื้นไฟ และช่วยให้อากาศในบ้านแต่ละหลังเย็นสบาย มีอากาศไหลเวียนตลอดเวลาด้วย ในบ้านนี้ อากาศถึงได้เย็นสบายไม่อึดอัดเลย”

ตาพูดไปจบน้ำไป หลังจากสังเกตเห็นตะเกียงชะโงกหน้ามองตามควันไฟ

“ปล่องระบายอากาศอยู่ตรงกลางเนินเขาหรือคะ” ตะเกียงสงสัย

“ใช่ ปล่องระบายอากาศก็คล้ายๆ กับจอมปลวกไง รู้จักใช่ไหม รังปลวกนะ พวกเราเลียนแบบวิธีระบายอากาศมาจากรังปลวก มันได้ผลดีจริงๆ ด้วย พวกปลวกนี่ฉลาดมาก มีประโยชน์จริงๆ แกมเจ้าพวกที่เป็นแมลงเม่า ยังเอามาตัดปีกออกแล้วอบแห้งกินได้ด้วยนะ ย๊าๆ! เอาละ มากินอาหารกันเถอะ”

ตานั่งลงบนก้อนหินอีกก้อน พร้อมกับเอื้อมมือไปเปิดฝาดูที่ติดอยู่กับผนัง หยิบแคปซูลเม็ดสีแดงๆ ออกมา

ตะเกียงตกใจที่จู่ๆ ตาก็พูดถึงแมลงเม่าขึ้นมา หรือนี่จะเป็นนรกจริงๆ เขากำลังจะตัดสินใจลงโทษเราด้วยการให้เรากินยาพิษ

“อาหารเม็ดเราก็เหลือไม่มากแล้ว ยังต้องมาแบ่งให้คนอื่นอีกเฮ้อ! ต้องรีบหาทางพาไปส่งบ้านเร็วๆ” ตายังไม่วายบน

“แหม ตานี่ขี้บ่นจริง ยายเขาตัวเล็กนิดเดียวกินไม่จุหรอกน่า”

เด็กหญิงรับอาหารเม็ดมาจากตาแล้วยื่นส่งให้ตะเกียงพร้อมกระป๋องน้ำใบเล็ก

“ยายกินเสียเถอะ จะได้ไม่หิว ยายยังไม่ได้กินอะไรมาเลย ใช่ไหมคะ”

ตะเกียงสันหั่ว ไม่ยอมยื่นมือไปรับยาเม็ดจากเด็กหญิง

“ยาหรือ ยาพิษหรือเปล่า จะให้ฉันกินยาอะไร ฉันไม่กิน!”

“เฮ้! ยายนี่แปลกคน ไม่เคยกินหรือยังงัย ยาพิษยาพิษอะไร นี่ไม่ใช่ยา มันคืออาหารเม็ด มีสารอาหารครบถ้วน กินเม็ดเดียวอิ่มสบายท้องไปทั้งวัน เฮ้! หรือจะเป็นโรคความจำเสื่อม บ้านตัวเองก็จำไม่ได้ อาหารเม็ดก็ไม่รู้จัก”

พูดจบตาก็ส่ายหน้าแล้วหยิบอาหารเม็ดใส่ปากพร้อมกับจิบน้ำตามไป

“ยาย นี่เขาเรียกว่า อาหารเม็ด ยายไม่เคยกินเลยหรือคะ กินแทนข้าวได้เลย เดียวนี้เราไม่กินข้าวกันแล้ว ข้าวปลาอาหารมันขาดแคลน มีแต่คนรวยมากๆ ถึงจะมีปัญญากินได้ หรือว่า... ยายจะรวยมาก จนไม่ต้องกินอาหารเม็ด จริงไหมตา คนรวยมากๆ เขาไม่ต้องกินอาหารเม็ดกันเลยนี่ ไช้ไหมคะ”

ประโยคหลังเด็กหญิงหันมาถามผู้เป็นตา

“โอ๊ย! ไม่มีหรอก รวยขนาดกินอาหารจริงๆ กินข้าวกินปลาได้ ทุกมือจนไม่ต้องกินอาหารเม็ดนะ ข้าวปลาอาหาร หมู เห็ด เป็ด ไก่ เต๋ยวนมันหายาก ต่อให้มีเงินมากขนาดไหนก็หาซื้อมากินไม่ได้ตลอด ทุกมือทุกวันหรอก มันเป็นอาหารควบคุม รัฐบาลเขาจำกัดปริมาณไว้ นานๆ กินทีก็พอจะได้ ตาว่ายายนี่ต้องเป็นโรคความจำเสื่อมแน่ๆ แล้วจะพากลับไปส่งบ้านยังงัยหนอ”

ตายังไม่วายบ่นอีกตามเคย

“หรือถ้าไม่อยากกินอาหารเม็ด จะลองกินแมลงดูไหม เรายังพอมีแมลงตากแห้งเก็บไว้ให้ ไช้ไหมน้ำฝน แมลงที่เราเอามาตากแดดไว้ แล้วเอามาควักกินเวลาเบื่ออาหารเม็ดนะ”

“จริงด้วย ยายอยากจะกินแมลงไหมคะ เรามีหลายชนิดเลยนะ

มืออยู่ช่วงหนึ่งที่อาหารเม็ดขาดแคลนมาก รัฐบาลเลยบอกให้เรากินแมลงแทน เพราะแมลงตามธรรมชาติยังมีอยู่อีกเยอะ แถมยังเป็นแหล่งโปรตีนชั้นดีอีกด้วย ยายเคยกินไหม”

ตะเกียงสั่นหัวและทำหน้าเหยเก

“แสดงว่ายังไม่เคยกินของดี คนเรากินแมลงกันมาตั้งแต่โบราณแล้ว อร่อย หาง่าย ราคาถูก ฉันชอบกินแมลงเม่าตัวที่สุด กรอบมัน มีประโยชน์ อยากจะลองกินดูไหม” ตาจ้องมองตะเกียง

ตะเกียงสั่นหัวแรงขึ้น

“ถ้าอย่างนั้น ยายก็ลองกินอาหารเม็ดดูเถอะนะ ไม่เป็นไรหรอก เอ้า นี่ไง หนูกินให้ดูแล้วเห็นไหม ยายกินแล้วจะได้พักผ่อน มานอนตรงนี้เลย หนูปูที่นอนให้แล้ว ตื่นมาตอนค่ำๆ ดวงอาทิตย์ตกแล้ว หนูกับตาจะหาทางพายายไปส่งที่บ้านนะจ๊ะ”

ตะเกียงลั้งเลอยู่ชั่วครู่ มองหน้าเด็กหญิงที่ส่งยิ้มมาให้ ตัดสินใจ
รับอาหารเม็ด กลืนใจส่งเข้าปากแล้วดื่มน้ำตามอย่างรวดเร็ว เพียง
ครู่เดียวก็รู้สึกอิ่มและสบายท้องขึ้นมาอย่างประหลาด อาการกระหาย
น้ำและแสบคอก็หายไป สัมผัสได้ถึงความชุ่มฉ่ำในปากและลำคอ

พอหนึ่งท้องตึงหนึ่งตากก็เริ่มหย่อน ความม่วงงุนเข้าครอบงำ
จึงค่อยๆ เอนตัวลงและม่อยหลับไปในที่สุด

